

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 7.

V Ljubljani, dne 1. julija 1916.

XXIV. teč.

Zjutraj.

Že zarja žari se na vzhodu,
izginjajo zvezde z nebá;
po travnikih pisanih vetrič
poveva, prijetno pihljá.

Cvetica cvetico pozdravlja
in sklanja k njej nežno glavó;
pozdrav na uho ji šepeče,
poljublja jo v lice gorkó.

Pa veter krepkeje potegne
čez pisano poljsko raván;
pozdrave prinaša, odnaša
prek dolgih, širokih polján.

Odnesi še moje pozdrave
tja daleč na ljubljeni dom,
ah, ljubil domovje sem vedno
in zvesto ga ljubil še bom.

Milutin S.

Posavske povesti.

VII. Kozarec vode.

Pri nas je veliko pobožnih ljudi, a dobrih je malo,« sta se razgovarjali Košanka in Končanka, dve kočarici z Jasnega brda, ko sta se vračali na praznik presv. Rešnjega Telesa iz cerkve domov. Pa Košanka in Končanka nista bili rojakinji župljanom na Jasnem brdu, marveč sta se tja gori preselili iz daljnega kraja šele pred tremi leti. Nastanili sta se v dveh kočah, ki sta kot občinska last ostali izpraznjeni, odkar so se prejšnji stanovalci izselili v Ameriko.

»Pa res!« je Končanka dalje razpredla Košankino besedo, »veliko pobožnih, pa malo dobrih. Pri procesiji je bila vsa fara. Cerkev je bila tako polna, da so morali celi venci parov ostati zunaj cerkve. Vse se je trlo.«

»Našo Anko bi bili skoraj pohodili.«

»Ja! cerkev je tem Brčanom pri srcu, a njih bližnji jim je tuj, in tujec še prav posebno.«

»Včeraj sem iskala mleka po vsej vasi. Povsod isti odgovor: Ga nimamo. Anka mi je rekla: Mama, jaz sem pa videla, da ga imajo.«

»Saj pravim, no: v cerkvi kakor svetniki, doma kakor Judje.«

Težka obsodba! Morda nekoliko pretirana, a brez podlage ni bila, to se je pokazalo še tisti dan.

Na Jasno brdo je prišel tujec. Kaj ga je privedlo gori, ni vedel nihče povedati. Nekateri so menili, da je kakšen begunec z Goriške. A po naglasu in jeziku se mu je poznalo, da ni bil od Gorice. Drugi so mislili, da je ubežal vojakom in se kje preoblekel. Obleka njegova je bila res bolj neprimerna, kakor da ni bila zanj umerjena. Tretji pa so dejali: »Mesar je. Živino je prišel kupovat.« Ti pač niso pomislili, da je sedaj po vojaških postavh zabranjeno zasebnim kupcem kupovati živino.

Kdo in kaj je bil ta tujec, to je sedaj vseeno. Eno je gotovo: Bil je potnik, ki ga jim je Bog poslal skozi

vas, da bi mu vaščani postregli, če bi jih česa zaprosil.

Potnik je vsako hišo na Jasnem brdu natanko pogledal v lice, da se prepriča, če ni kje, pravzaprav, če je kje kakšna krčma.

Potnik je bil očitno izmučen od dolge hoje.

Upanje mu je zažarelo v očeh, ko je na neki hiši čital napis: »Gostilna pri Terškanu.«

Ali tujec se je kmalu uveril, da je tu le hiša »pri Terškanu«, ne pa tudi »gostilna«, kjer gostom postrežejo.

»Ali imate tudi kaj za prigrizek?« je vprašal krčmarja, ki je predenj postavil četrť vina.

»Grem vprašat.«

Čez nekaj trenutkov se je krčmar vrnil in kratko sporočil: »Nimamo.«

»Tudi kruha ne?« je boječe vprašal tujec.

»Tudi ne. Že tri tedne nismo dobili moke. Komaj da imamo kruh za domače; za goste ga pa, škoda, prav žal mi je, nič ne ostane.«

»Samo piti tudi ne morem. Sicer mi za pijačo tudi ni. Če sem žejen, je kozarec vode — najboljši požirek,« je rekel potnik, izpil, kar je natočil vina v kozarcu, plačal in odšel.

Na Jasnem brdu ni bilo nobene gostilne več.

Potnik je prešel vso vas. Bilo je vroče junijevo vreme, na cesti se je dvigal prah, silil v usta in sušil grlo.

Tujca je zažejalo. Sedaj bi pa rajši imel kozarec hladne vode kakor hleb belega kruha.

Stopil je do bližnje kočee pod hribom.

To je bilo pri Košanki.

Potnik se je ustavil na pragu.

»Ali bi mi dali kozarec vode?«

»Tako, tako!«

Košanka se je obrnila proti stolu v veži, kjer je navadno stal škať z vodo. V škaťu je bilo le še malo vode in še ta vsa topla. Skozi vežno okno je že par ur pripekalo solnce, tako da voda res ne bi imela več hladilne moči.

»Malo počakajte,« je velela Košanka, »naša Anka pohiti k studencu, pa vam zajame sveže mrzle vode. Ta, ki je v posodi, je že postana.«

»No, malo že še počakam.«

Anka je vzela lončen vrč in stekla gori proti studencu.

»Pa vroči ste, mož, vroči. Kar s čela vam tečejo potne kaplje,« je prijazno dostavila Košanka. »Ne bilo bi prav, če bi se v takem vode napili. Kosček kruha vam prinesem.«

»Oh, ni treba!« je odgovoril potnik. »Za kruh je danes huda. Še za denar ga ne dobiš.«

»Huda je zanj. Ali če vam dam grizljaj kruha, nam zato ne bo prav nič huje.«

Košanka je prinesla tujcu malico kruha.

Tujec ga je z veseljem sprejel in použil.

»Glejte! Na gostilni ga mi pa niso niti prodali.«

»Sedaj so taki časi,« je dejala Košanka, »da bi dal berač rajši zastonj kos kruha, kakor bogatin za denar.«

»Tako je, mati!« je pritrdil mož.

V tem je prihitela Anka z vrčem vode. Nastavila je pod vrč kozarec in nalila tujcu vode enkrat, dvakrat, trikrat.

Potnik je ginjen odhajal, rekoč: »Povem vam, ta kozarec vode pred Bogom ne bo ostal — pozabljen.«

»Bog vas usliši!« si je zaželela Košanka ob njegovem slovesu.

Ne more se reči, da je bila ta Košanka tako »pobožna« kakor drugi ljudje na Jasnem brdu, a bila je — dobra.

Tujec, ki je v božjem imenu prišel skozi vas, je to ženo hvalil in le zavoljo nje in kozarca vode mu je vsa vas ostala v dobrem spominu.

Kancijan.

Hvaležni kmetič.

Slavec gosoli v goščavi,
zvon iz dalje se glasi;
„Ave“ plove po dobravi,
kmetič se ga zveseli.

Hitro se domov povrne
z dela trudapolnega,
k nebu svoj pogled obrne
lica zadovoljnega:

„Hvala Ti, Gospod dobrotni,
da počitka si poslal;
hvala Ti, preblagohotni,
za vse, kar si danes dal!“

Jožef Zatoški.

Tri lilije.

(Legenda — letošnjim prvoobhajancem. Zapisal Jakob Soklič.)

Za gorami je zardela jutranja zarja. S svojimi zlatorožnimi prsti se je vzpenjala kvišku po nebu. Za njo pa je vstalo izza gora mlado solnce in ožarilo lepo idumejsko zemljo. Vsa narava se je zbudila; cvetice so blestele v rosnih biserih, ptičke so se dvignile k zlatemu solncu in zapele radostno jutranjico. Krasno jutro, mlado jutro — oj zlata pomlad!

In zakaj vsa ta lepota, vse to zlató mladega jutra, čemu ta mlada pesem blažene pomladi? Ah zakaj? — Narava je začutila prihod svojega Stvarnika, prihod nebeškega Deteta, ki je moralo zbežati pred krutim Herodom. — Tiho in žalostno je potovala sveta družina ob Mrtvem morju, bridkost je navdajala srca najsvetejših oseb. In zato je zlata pomlad razgrnila pred njimi vso svojo bajno lepoto, da bi jim bila tolažba v težki uri.

Sveto Dete je spalo v naročju deviške Matere. Mati Marija pa je videla bridkost v očeh svetega Jožefa, zato ga je začela tolažiti: »Oj, kako me boli srce, da moraš ti, dragi Jožef, za naju z Detetom toliko trpeti!« Milo je pogledal sveti Jožef Devico: »Marija, res me tare bridkost, pa ne zavoljo lastnega trpljenja — zavoljo Deteta in tebe, Marija. O zakaj je Bog izbral mene, ubogega, ki nimam zlata in srebra, da bi mogel vredno za vaju poskrbeti — zakaj je mene odbral za rednika svojemu Sinu? Saj nisem vreden te velike sreče!« — Tedaj se je pa zbudilo božje Detece v naročju nebeške Matere. Sklonilo se je iz naročja in z ročico iztegnilo proti tlom, kjer je med grmovjem rastla nedolžna bela lilija. Sveti Jožef je utrgal lilijo in jo podal Detetu. Jezusček je lilijo sprejel in jo podal nazaj svetemu Jožefu. Sveti Jožef je prejel lilijo in jo poljubil. In bela lilija mu je zašepetala: »O Jožef, nisi nevreden rednik božjemu Sinu, saj raste neomadeževana in prelepa v tvojem srcu bela lilija nedolžnosti. In kdo je boljši varih nebeškemu Sinu kakor nedolžnost?« Tako je govo-

mila bela lilija. Sveti Jožef je pritisnil na srce podoba nedolžnosti in ljubeznivo pogledal Jezusčka, in Jezusček je uprl svoje rajsko oko v Jožefa. In v Jožefovem srcu je vzknila tista ljubezen, ki jo more roditi le nedolžno srce, ki se greje ob žarkih božje Nedolžnosti. Zdaj je razumel, zakaj je on izbran za rednika Gospodu nebes in zemlje . . .

Dan se je nagnil, solnce se je poslovilo od prelepe pokrajine in z zadnjimi žarki poljubilo nebeško Dete na begu. Mrak je legal na zemljo in z njim je prišel večerni hlad. Zaskrbelo je svetega Jožefa: »Kje dobim streho za Devico in za Jezusčka? Ali bomo morali na prostem prenočiti?« Mali Odrešenik je uganil misli svojega reditelja, zopet se je sklonil in z ročicami pokazal belo lilijo, ki je ponižno sklonila svoj nedolžni cvet pred svojim Gospodom. Sveti Jožef je utrgal lilijo in jo podal Jezusu, ki jo je blagoslovil in vrnil svojemu reditelju. In glej, tedaj se je prikazala sredi drevja mala kočica. Sveti Jožef je stopil v kočico in prosil prenočišča. Reven gospodar je rad sprejel potnike pod streho in jim lepo postregel. — Ko je drugo jutro odhajala sveta družina dalje, je sveti Jožef podaril lilijo ubogemu gospodarju. Gospodar jo je nesel v svoj revni dom — in tedaj je izginila iz te kočice žalost, nesreča in revščina, in vsi so začutili blaženost — oj, saj je bela lilija rosila v srca revnih svojo sveto tolažbo — — —

Sveta družina je potovala dalje in prišla v Egipt. Naneslo je pa, da je nekoč zajela sredi temnega gozda sveto družinico trda noč. Niso vedeli ne naprej, ne nazaj. V velikih skrbih je bil sveti Jožef. Tu se je zopet sklonilo nebeško Dete — sveti Jožef je pogledal na zemljo in videl zopet lepo belo lilijo. Utrgal jo je in podal Detetu. Zveličar je prijel belo lilijo in glej — v njegovi sveti roki se je zablestel nežni nedolžni cvet v nebeški svetlobi in razsvetlil pot svetim beguncem. Celo pot jih je vodila svetla bleščeča lilija, da so prišli v mesto. — Sredi mesta je stalo veliko svetišče poganskega boga. Pa se je dotaknila svetloba nebeške lilije svetišča, in razsulo se je v prah. Poganski bog-malik je padel na svoj obraz. Vse mesto

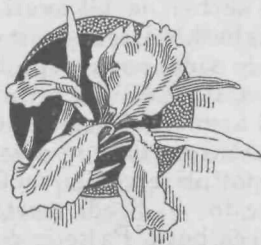
je začudeno gledalo. Po tem čudežu so spoznali svojo krivo vero — nebeški sijaj lilije Deteta Jezusa jih je privedel na pravo pot — — —

— Prvoobhajanci! Vam sem napisal to legendo — vam, ker govori o vas, o vaših mladih nedolžnih dušah... Zakaj vas je sam Bog počastil s svojim obiskom? Ah, videl je hrepenenje vaših nedolžnih src — teh rajskih lilij, in prišel je med lilije, On — sama sveta Nedolžnost, da jih poživi. — — Kdo je bolj vreden, da Gospod pride k njemu, kakor nedolžno srce?

Zavedajte se te sreče in ohranite dušo mlado. Težave in nadloge tega sveta pridejo nad vas; revščina, bolezni, nadloge — vse to vas čaka... A nedolžnost, okrepcana po Jezusu, ona vam bo izpremenila vso nesrečo v srečo, blaženost; žalosti pač ne more občutiti srce, ki je v nedolžnosti združeno z Njim, ki je vir sladkosti, sreča svetnikov.

Zavedajte se svoje sreče — ohranite si dušo mlado! Kakor se je zblestela bela lilija in pokazala pot sredi noči — tako naj se blesti vaš zgled in kaže pot, pravo pot, zadolženim, nesrečnim. Žar vaše nedolžnosti se bo dotaknil grešnih duš — in spoznale bodo svoj greh, in tako jih boste vi pripeljali do rajске sreče, ki jo bodo občutili v mirni vesti...

Naj se blesti žar vaše ljubezni do Jezusčka, mili moji prvoobhajanci, naj se razlije po celi naši domovini. In vse naj ogreje in vse naj ožari v novi ljubezni do Gospoda v presvetem Zakramentu — — —

Zvečer.

Na hribčku zvon večerni
sladkó, sladko zvoní,
njegova pesem mila
v dolinico hití.

Cvetica na gredici
je glavico krasnó
sklonila, počastila
Marijo presrčnó.

Pa v gaju slavček mili
zapel je presladkó —
in drobna pesem plula
k Devici je v nebó — —

Do Tebe, Mati, srce
zahrepenelo je,
v nebo v molitvi vroči
drhté kipelo je.

J. S—lič.

Čujte glas Marijinega zvončka!

7. Hvaležnost.

Predstavi se našim otrokom v Marijinih vrtcih tudi ti, tako redka, a tako lepa in vzvišena in čislana čednost! Predstavi se jim, da te spoznajo in da si prizadevajo, da te pridobe in presade v svoja mala srca.

Otroci moji, hvaležnost je jako lepa in potrebna čednost. Brez hvaležnosti si ne morem misliti dobrega in pobožnega otroka; no, in ga tudi ni. Kajti ravno hvaležnost narekuje pobožnost.

Hvaležnost je ona čednost, ki nam ohrani hvaležno srce vsem, ki so nam kaj dobrega storili, v prvi vrsti Bogu, staršem in učiteljem.

Hvaležnost do Boga! O, otroci moji — kaj imamo vse od Boga! Življenje, zdravje, obleko, hrano, vse, vse — dar najboljših Očetovih rok. Skrbni in dobri nebeški Oče skrbi za našo dušo in za naše telo. Ali se mu ne bomo izkazovali hvaležne! Hvaležnost do Boga bomo kazali z molitvijo zjutraj in zvečer in pred jedjo in po jedi. — Jutranja molitev naj bo jutranja zahvala Očetu nebeškemu, da nas je ohranil ponoči zdrave, da nam je dal čakati novo jutro. Koliko ljudi gre zvečer dobre volje k počitku, pa jih drugo jutro, ko posije mlado solnčece skozi okno, ne dobé solnčkovi žarki več živih — večni Sodnik jih je poklical predse. Nikdar ne pozabi torej jutranje molitve!

Večerna molitev! Ta naj bo pa hvaležen slavospev božji dobrotljivosti, da si srečno prestal dan, da si toliko dobrega videl, da si se toliko koristnega naučil, toliko dobrega in veselega doživel.

Molitve pred jedjo in po jedi hvaležen in pobožen otrok ne bo nikdar opustil. Kako hvaležni moramo biti Bogu za vse darove, ki jih On daje. Posebno zdaj lahko vidimo, kako moramo biti hvaležni Bogu. — Španski kralj Alfonz je večkrat videl, kako se vsedajo velikaši in plemenitaši brez molitve k mizi in brez molitve zapuste obednico. Poklical je nekega berača in se z njim nekaj zmenil. Drugi dan je pa vso dvorno gospôdo povabil k sebi na kosilo. — Gospôda je prišla vsa nališpana — glej, glej, med njimi pa tudi raztrgan berač, ves umazan. Tebi nič meni nič sede k mizi in začne prav pridno zajemati. Gospôda pogleduje zdaj kralja, zdaj berača. Berač se slednjič najé, vstane in gre iz dvorane, ne da bi koga pozdravil ali zahvalil. To je bilo plemeniti gospôdi preveč: »Veličanstvo, ali ne boste kaznovali tega predrzneža!« Kralj se nasmehne in pouči gospôdo: »Dragi moji, berača sem sam nagovoril, naj tako stori, zato da boste vi spoznali, kako grda je nehvaležnost. Kar je ta berač storil enkrat, delate vi vsak dan: vsak dan zaživite božje darove brez zahvale nebeškemu Očetu.«

Odslej so zvesto opravljali tudi plemiči molitev pred jedjo in po jedi.

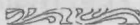
Navadite se, dragi moji, da se boste za vsako reč Bogu zahvalili vsaj s kratko molitvijo. Če te zadene kakšna posebna sreča, spomni se na Onega, ki ti jo je podelil; če ti pride žalostna novica, tudi to sprejmi hvaležnega srca — Bog že vé, zakaj ti je to poslal. Bog te ljubi, nikdar ne bo poslal nad te kaj takega, kar bi ti bilo v škodo.

Hvaležnosti do staršev bi vas skoro ne smel učiti, ker upam, da ste vsi hvaležni za Bogom svojim največjim dobrotnikom. Ker pa ste v Marijinih vrtcih in morate biti vsem ostalim v lep zgled, zato naj vas opozorim tudi na to čednost. — Dobri otroci se vedno zavedajo, kaj so jim ljubi starši, vedno se zavedajo, kaj so jim dolžni. Hvaležnost vam bo narekala ubogljivost in molitev za starše. Hvaležni otroci čitajo iz oči svojim staršem njih želje in vsak dan molijo za starše. Pokojni sv. oče papež Pij X. so jako lep zgled hvaležnosti do staršev. Ko so bili kardinal v Benetkah, jih je obiskala nekoč njih siva mamica, preprosto oblečena kot kmetiške ženice. Visoki cerkveni knez se niso sramovali svoje mamice, posadili so jo na častno mesto in predstavili visoki družbi, ki se je zbrala v njih palači. — Neki bogataš je pa prosil Pija X., naj mu dajo svojo uro in on jim je v zameno ponujal zlato, z biseri okrašeno. Sveti oče so pogledali svojo preprosto uro in odvrnili: »Rad bi vam izpolnil željo, a čut hvaležnosti mi ne pripusti, da bi oddal v druge roke to uro, ki mi jo je s svojimi žulji kupila moja mati.« — Hvaležnost do staršev, otroci, naj vas spremlja celo življenje.

Pa tudi svojim učiteljem ste dolžni hvaležnosti. Koliko se oni trudijo z vami! Koliko bridkih ur jim provzročé leni in poredni učenci! Kako se trudijo, da bi vsem kazali pravo pot učenosti in čednosti. — Če tu pa tam pokažejo resno lice ali kaznujejo, store to vedno iz dobrega namena, da bi pripravili učence k pridnosti. — Neki gospod v visoki službi mi je nedavno rekel: »Da sem jaz to, kar sem, se moram zahvaliti učitelju I., ki me je z milo in resno besedo odvrnil od lahkomišljenosti k pridnemu delu.« — Seveda tega zdaj še ne morete tako spoznati; ko pa dorastete, boste za vsak opomin svojim učiteljem gotovo hvaležni.

Še večjo hvaležnost kot svetnim učiteljem smo dolžni duhovnikom. Mašniki niso samo naši učitelji, marveč nam delijo tudi božje milosti, da se moremo zveličati. Delijo torej dobrote, kakršnih nam ne more dati noben drug dobrotnik, saj še angel ne, celo Marija ne. Oblast grehe odpuščati je dal Jezus le samo škofom in mašnikom svete Cerkve. In koliko dobrot naklonijo svetu pri daritvi svete maše! Nikar torej, dragi otrok, ne pozabi moliti za svojega kateheta, za mašnika, ki te je krstil, ki je tvoj spovednik itd., ter bodi vedno spoštljivo hvaležen duhovnikom sploh.

Tudi hvaležnost naj v Marijinem vrtcu dobi primeren prostor; naj bo cvetka, ki bo med vami skrbno gojena in varovana. Hvaležno srce bo Materi Mariji jako všeč, in njen blagoslov bo vedno spremljal mladino.

Naša Minka.

5. Kaznovana.

Bilo je lepo poletno nedeljo, ko se je to-le zgodilo.

»Minka, kje pa si bila danes popoldne?«

»Rožice sem trgala, pa sem jih nesla v kapelico Marijino.«

»Kje si jih pa natrgala?«

Minki je zastala beseda. Notri v srcu se je oglasil črv vesti.

»Molčiš? Že vem, zakaj. Minka, Minka!«

»Mama, saj jih ne bom nikoli več.«

»Bog varuj! Minka, zapomni si to: krasti je greh. Ukradenih rož Marija ne mara, če so še tako lepe. Kodrova Rozala je tudi žalostna, ker si ji potrgala najlepše cvetice.«

Minki so stopile solze v oči. Saj ni mislila pravzaprav nič hudega. Sama bi tistih cvetic še potrgala ne bila, pa jo je zvodila tista Kosova Reza. Oh, zakaj jo je poslušala!

»Današnji dan si mora Minka zapomniti!« so si mislili mama in po kratkem preudarku so odločili: »Minka, greš z menoj. Greva prosit Marijo odpuščanja. Pa Kodrovo Rozalo tudi.«

»Oh joj, mama, nikarte no! Kodrova Rozala bo tako huda, še tepla me bo.«

Tako je govorila in prosila in jokala naša Minka, da omehča mamo. A zastonj! Kar mama enkrat ukažejo, to se mora zgoditi.

»Tiho, pa z menoj!« Pa primejo Minko za roko, in hočeš — nočeš mora Minka z njimi.

Oh, kako težka je bila ta pot za mlado Minko-grešnico. Kolikrat je šla takole z mamo po vasi, vselej vesela in poskočna, živa in živahna... Danes pa... Vse ji zastaja, vsaka stopinja tako težka...

Pridejo do Kodrove hiše. Mama deklico pouče, kako mora govoriti. Vstopijo. Pri mizi sedi Rozala in bere. Ozre se po hiši in zagleda vso objokano Minko in za njo mamo. Minka stopi naprej in začne prositi.

»Rozala, u-u-u-u...« Jok zapre besedo.

»Minka! Vse ti odpuščam. Če bi rada imela rožic, pa pridi k nam, pa ti jih bom dala. Samo krasti ne!«

Minka obljubi, mama se pa zahvalijo Rozali za njeno ravnanje.

»Sedaj pa še naprej, k Mariji.«

Tam na koncu vasi je stala lična kapelica Brezmadežne. V to kapelico vstopita mama in Minka. Poklekmeta. Po kratki tihi molitvi začno mama narekovati, Minka pa ponavlja za njimi:

»Marija, danes sem ti prinesla cvetic. Pa niso bile naše. Vzela sem jih na Kodrovem vrtu. Tega nisem prav storila. Marija, odpusti mi, saj ne bom nikdar več. Krasti je greh. Marija, nikar ne bodi name huda.«

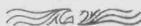
Mari mislite, da Marija skesani Minki ni odpustila njenega prestopka? O, prav gotovo! Saj je Marija tako dobra in usmiljena. Minki se je zdelo, da ji je Marija celo pokimala.

Vesela je šla zopet z mamo domov. Kako ji je bilo lahko pri srcu! Odpustila ji je Rozala, in še več: odpustila ji je tudi Marija.

Minulo je že nekaj let od tistega dne. Ali Minka se ga še vedno spominja. Kadar gre mimo kapelice, stopi vanjo, poklekne in moli za dobro mamo, prosi Marijo, naj ji bo še z naprej tako milostna Mati. In zdi se ji, kakor

da šepetajo Mariijne ustnice: Blagor tvoji dobri mami, in blagor tebi, dekle, dokler se boš ravnala po njenih naukih.«

J. E. Bogomil.

Pri lurški kapelici.

Tam ob robu divnega Stola, odkoder se odpira prekrasen razgled po celi Gorenjski, in v čigar podnožju leži prekrasno blejsko jezero, tam stoji krasna kapelica lurške

Matere božje. Ni ga dne, ni ga večera, da ne bi Marija imela tam obiskovalcev. Kakor otroci okrog matere, tako se zbira tam naše dobro ljudstvo pri Mariji.

Ob nedeljah popoldne pridejo vaška dekleta, pa je kar naenkrat vse živo pri kapelici. Po vsej okolici odmevajo milodoneči glasovi gotovo že povsod udomačene lurške pesmi:

Zvonovi zvonijo, premilo pojo,
slavijo preblaženo lurško Gospo.
Ave, ave, ave Marija, ave, ave, ave Marija!

Kako lepi so za človeka taki trenutki, ki jih preživijo ob Marijinih nogah! Pri Materi je, zato je vesel, zato prepeva, zato mu pesmi res vró iz srca. Pa tudi k srcu gredo. V otožno pesem zavije svojo žalost, v radostni pesmi odkriva Mariji svoje veselje, kratko: kar ima v srcu, to gre iz srca, žalost in veselje. Pa ne bi? Saj je Marija tolažnica žalostnih, pa je tudi začetek našega veselja.

Tolažnica žalostnih!

Zato prihaja k njej Pretnarjeva Lenica s svojo starejšo sestro Anico. Le pogledajte jo, kako kleči in moli. Zakaj? No, vem da ste že uganili: ata ima v vojski in pa še dva brata. Lenica prihaja dan za dnevom, vedno z istim namenom, vedno z isto prošnjo: O Marija, vrni mi ata, vrni mi brata!

Eno leto je že minilo, odkar ni ata, še več kot eno leto, odkar sta šla brata z doma. Živi so še vsi trije, vsi trije večkrat pišejo. Tudi Lenica jim piše. Naj vam pokažem eno pismence:

Ljubi ata!

Dolgo Vas že ni. Kako Vas že težko pričakujemo! Mama vsak dan jokajo. Jaz grem pa vsak dan k Marijini kapelici, pa molim za Vas in za oba brata. Včasih gre tudi Anica z menoj. Ata, Marija Vas bo varovala. Z Bogom, ata!

Vaša Lenica.

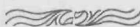
Marija, ali ne boš uslišala take zaupne prošnje svojega otroka? Srce mi pravi, da jo boš; saj si najboljša Mati svojih otrok.

Prišel bo pa dan — že naprej se ga veselimo — ko se povrnejo iz vročih bojev ata in oba brata, in takrat bo hitela Lenica z njimi k Marijini kapelici, hitela z radostjo na obrazu, hitela k Mariji, ki je in bo začetek našega veselja.

Ali... ali...! Povsod pa ne bo tako. Ata ne bo, pa bratov ne. Kje so? Zakaj jih ni? — — V tuji zemlji so težko zaspali, kdo vé, kje počivajo! Kaj pa tam? Tudi od tam, iz tistih žalostnih hiš, kamor se ne bodo vrnili vaši dragi, pohitite k Mariji pa molite za svoje. Kakor nekdam ubogi Bernardki v Lurdu, podobno bo govorila

Mati tudi vam: Ata so srečni, bratje so srečni, ne tukaj, ampak v nebesih. Otročiči moji, potrpite še malo, saj pride kmalu čas, ko jih bodeite zagledali v kraju, kjer je začetek neskončnega in neminljivega veselja.

J. E. Bogomil.

„Moje orožje.“

Tonček je bil dijak v mestu. Bil je vesel in živ fantič, a čist in nedolžen kot lilija v cvetičnem vrtu. Bil je še v otroških letih, pa že dober Marijin otrok. — Zdrav in vesel se odpravi nekega večera k počitku; kar ga napadejo hude bolečine. Komaj zbere še toliko moči, da pokliče svojega tovariša in ga prosi, naj mu gre po spovednika. Čez dobro uro pride duhovnik k smrtni postelji blagega mladeniča. Pobožno prejme dijaček sv. zakramente. Srce mu bije počasneje; duhovnik začne moliti molitve za umirajoče. Naenkrat začne bolnik nemirno pogledovati zdaj sem zdaj tja.

»Kaj pa iščeš Tonček?« vpraša spovednik,

»Rožnega venca; brez rožnega venca ne morem umreti.«

»Glej ga, tukaj je.«

»Kako sem vesel! Sedaj se nič več ne bojim, sedaj rad umrjem, rožni venec je moje orožje.«

To so bile zadnje besede Marijinega otroka. Čez nekaj trenutkov je izdihnil Tonček svojo čisto dušo in njegove roke — roke ovenele cvetke — je ovijal rožni venec.

Zastavica.

V berilu spredaj jaz čepim,

nikjer pa v risanki.

Na sredi table se bleščim,

nikoli v pisanki.

Po dvakrat boben me ima,

in v boj jaz tudi grem.

Kdor moje zdaj ime pozna,

naj le pove, kdo sem.

Pavla Š.

Šaljivo vprašanje.

Dokler je v zraku, je on, ko pade na tla, je ona. — Kaj je to?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)